

bila 5 rokov na ARE. Druhá pracovala najprv v Košiciach ako inštrumentárka na ortopédii a teraz robí na angiografii vo Fakultnej nemocnici v Košiciach. Tretia je v Trenčíne tiež na ARE a robila aj na Covidovom ARE a posledná pracovala na chirurgickej JIS a potom pracovala na traumatologickej sále tu v Poprade. Jeden syn je lekár, chce byť chirurgom, robí si atestáciu a pracuje v Brne.

Čo vás na tejto práci baví najviac a prečo ju robíte tak dlho?

Práca zdravotnej sestry je povolanie, dalo by sa povedať poslanie. Svoju prácu mám naozaj veľmi rada, dokonca mi vyhovuje aj 12-hodinový pracovný čas, lebo vychádza mi aj dosť voľných dní, viem si zosúladiť pracovný i rodinný život.

Čo je na tejto práci podľa Vás najnáročnejšie?

Byť pokojná a milá k pacientom, aj keď niekedy to vnútorne to nie

je až také dobré, premôcť sa a byť k nim milá, lebo ten chorý za to nemôže, že je v nemocnici a tiež by bol najradšej doma. Vtedy je to náročné, veľakrát sa človek musí aj pretvarovať.

A na koniec nespomínate si nejakú vtipnú „story“ zo školských čias?

Tak zážitkov bolo veľmi veľa, aj také, čo boli vtipné a aj teraz na to spomíname s úsmevom. Keďže som bola z gazdovskej rodiny, tak keď som šla do školy, mama mi samozrejme kúpila najlacnejšie čizmy, ktoré kúpila v lacnej obuvi, ktoré už dávno neboli moderné a tak isto som mala tiež také nohavice „tesilaky“, hoci vtedy boli moderné „tvistáky“ a ja som mala „mrkváče“. Každý si ma hneď všimol, ale dievčatá boli zlaté, dostala som štipendium, zobrali ma do obchodu, tam ma obliekli a potom sa so mnou išli ostrihať. Na toto úsmevne spomínam.

Chceli by ste niečo odkázať našim študentom?

Aby si užívali každý jeden deň a svoju mladosť. A keď nastúpia do práce, tak aby svoju prácu vykonávali s láskou.

Ďakujem veľmi pekne za rozhovor.

HENRIETA

Fotka po maturitnej skúške, p. Majerčáková v prvom rade tretia.

; zdroj: súkromný archív p. Majerčákovej

